

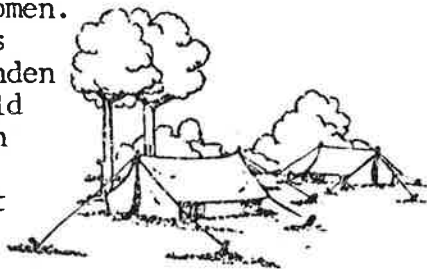
Zomerkamp '85.

Hier een stukje over het zomerkamp vanuit een bepaald oogpunt, welke mag u zelf bepalen.

Na maandenlange voorbereiding en stresssen voor de leiding en andere medewerkers (want die mogen we hier niet vergeten) was het dan eindelijk zover. Dagenlang heeft ondergetekende moeten oefenen om de fietstocht te kunnen overleven, maar dankzij dit trainen viel het fietsen niet zo zwaar. Het meeste ging vanzelf, alleen op het laatste eind moest er een stafkaart aan te pas komen.

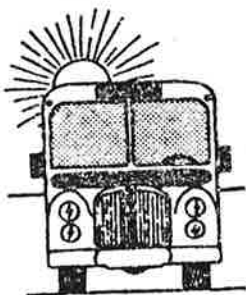
Het kamp zelf in Drunen was een stuk bos en twee weilanden groot. Op het achterste veld stonden de jongens tent aan tent met de Engelsen. Het middelste gedeelte (dus het andere weiland) werd gebruikt voor het openen

en spelen. Het bos was voor de leiding om zich terug te trekken gedurende de donkere uurtjes.

Fourage was dankzij de bereidwillige sponsoring van een gele hoveniersbus vrij snel reeds aanwezig, maar de meesten hadden geen tijd om te koken, dit werd de eerste dag door de leiding gedaan; een soort mengeling van chili con carne en aangebrande bonensoep.

Terwijl iedereen zich vermaakte gingen enkele leiders als een speciale afvaardiging naar Hoek van Holland, waar de Engelsen zouden moeten aankomen, en dat was wonder boven wonder ook het geval, een hele bus vol.

Ondergetekende werd gebombardeerd tot reisleader en mocht dus aan boord stappen, vertrapte daar onmiddellijk het schilderij van Lord Baden Powell,

dat handig onder een bank verborgen lag en er gewoon om vroeg om verpletterd te worden door een maat 43-breed.

De reis verliep verder spoedig (of voorspoedig) en bij aankomst werden er links en rechts herinneringen

uit vervlogen tijden of nieuwe kontakten
in het zogenaamde televisie-Engels (een
nieuwe taal; een mengeling tussen Dynastie-taalge-
bruik en the Garsons).

Zondag werd besteed aan een bijzonder goede dienst
in twee talen opgevoerd door een pastoraal mede-
werker uit Drunen. Ik heb nog steeds bewondering voor
die man. Het valt niet mee om in een snikhete tent
ieders aandacht er bij te houden, speciaal niet in
twee talen (dialecten hierbij even niet meegerekend).
De middag werd besteed aan de kampdoop; een middagje
geestelijke ontlasting voor de leiding. Het zou iets
te ver gaan alles in details te vermelden, maar het
kwam er op neer dat de verschillende personen flink
onder boter en een slecht soort pindakaas gesmeerd
werden.

De maandag was een verregende dag,
waarop de Engelsen besloten naar
het Evoluon te gaan en wij maar
in ons bed bleven.

's Avonds nog een avondspel gedaan, wat er op neer
kwam dat het een 'gevecht' werd tussen de Nederland
en Engeland (gevecht tussen aanhalingstekens), die
onze jongens natuurlijk, door leeftijdsverschillen,
verliezen moesten, maar dankzij ingrijpen van enige
potige leiders toch in gelijkspel eindigde.

Dinsdag was de hike-dag. De hike was niet moeilijk,
maar dan moet je hem wel goed lopen, en er moeten
geen militairen bezig zijn bruggen te ondermijnen,
want dan krijg je die hikers helemaal niet meer weg,
maar weer bood de wagen van de hovenier uitkomst.
Bijna iedereen was binnen (om 18.00 u) behalve twee
groepen. Eén belde ons op vanaf een duister punt,
die hebben we opgehaald; de andere moesten we nog
zoeken. Ondergetekende en Paul gingen dus op verzoek
van de Engelsen aan de gang. Na enkele pogingen
wilden we het nog eenmaal aan de andere kant van de
duinen van Drunen proberen, gevolg: totaal vastge-
reden. Nu bleek aldaar ook een bivak van een marine
eenheid (korps mariniers duinen/zee-mariniers).

Deze bleken over een voertuig te beschikken wat in
de militaire termen een YA4440 heet, maar ook
luistert naar de naam '4 tonner' of 'vrachtauto
algemene dienst'.

Dus ondergetekende, op aandringend
verzoek van de bestuurder, naar de
mariniers (dit viel hem zwaar, het
vak kennende). Aldaar twee minuten
gesmeekt, gevraagd, gedr..., en ja
hoor: een vrachtauto; dus weer los

en de zoekactie maar opgegeven en naar huis. Daar
aangekomen bleken de verloren schapen alweer naar de
basis te zijn teruggekeerd.

Woensdag was een sportdag, de hele dag
sporten, van zaklopen tot aan kikkersprong,
van balgooien tot aan hink-
stapsprong.

's Middags was het tijd voor
patrouille-eigen-tijd of
zwemmen. Het werd dus zwemmen

en voor sommigen PET (patrouille-eigen-tijd).
's Avonds zwemmen.

Donderdag de dag van het Eftelingbezoek. Samen met
nog 30.000 Nederlanders stond je drie uur in de rij
voor een attractie van 10 minuten, die in sommige
gevallen niet zo een prettige ervaring was (de python
en de bobslee, niet echt leuk). Gelukkig hield ik me
met nog meer zaken bezig, zoals het inkopen van
voedsel (van 2 tot 5 bij de visboer gezeten voor de
gebakken visjes, 15 minuten bij de patatboer), want
het voedsel werd in de Efteling aangevoerd in grote
gamellen, zodat de jongens niets hoefden te missen.
Dit trok wel even bekijks, want 75 jongeren op een
rij voor een portie fish-and-chips is niet iets wat
je iedere dag ziet.

Donderdagavond was er niets meer voor ondergetekende,
want toen moest hij weer naar huis vanwege een
andere Scouting activiteit, de volgende dag.
Hierbij wil ik iedere medewerker hartelijk bedanken
voor de enorme inzet.....

Hans Kuipers,
kamp'dokter'